

Dråben

Skrevet af Melanie

Stolen jeg sidder i er græsgrøn og madrasblød. Jeg kan stadig huske første gang, jeg satte mig i den. Hvor utilpas jeg følte mig i den behagelige stol, som var så uvelkommen.

Dengang fik jeg også øje på et hul i væggen, som vækkede min nysgerrighed. Måske har hullet engang tilhørt et søm, tænker jeg. Eller måske stammer det fra en person, som hader terapi lige så meget, som jeg engang gjorde.

Udenfor drysser regnen ned som mel, der bliver rystet gennem en si. Vinduet bliver ramt flere gange af uvejret, og et par af dråberne sætter sig fast.

Fire af dem står på rad og række, før tre tyvstarter ved at sætte i sprint nedad. Synet minder mig om da jeg var lille.

Dengang holdt jeg øje med racerløbet på bilruden, og valgte en dråbe at heppe på.

Men som voksen er jeg blevet klar over, at det sjældent er lige præcis *min* dråbe, som vinder.

Alligevel kan jeg ikke lade være med at holde ekstra øje med en af de deltagende dråber.

“Maria.” En mand kommer ind i lokalet. Han har stort hvidt hår, der ligger som en snedyngge omkring hans ansigt. Hvis man ikke er forsigtig, kan man drukne i havet i hans øjne.

Jeg kender manden ganske godt efterhånden. Kender hans navn, hans skrift, og hans sædvagentlige spørgsmål.

“Hvordan har du det i dag?” Morten sætter sig i en stol overfor mig. Tilbage i tiden vidste jeg ikke, hvordan jeg skulle svare på det spørgsmål, så jeg rykkede bare lidt på skuldrene og styrede mit fokus tilbage på hullet.

“Okay,” svarer jeg. Det er ikke meget, men han ved, hvad han kan forvente af mig. Jeg finder en tot af mit hår og begynder at vikle det langsomt rundt om min finger. Al den tid jeg har brugt på at undersøge håret for at undgå at lytte til ham, har fået mig til at opdage, at små mørkebrune strå laver et spil i mine ellers så gyldne lokker. Hvor det lyse kommer fra ved jeg ikke. Resten af mine slægtninge har en mørkere nuance hår end mig, eller endda rødt

som rosens blade. Indimellem ville det ikke skade at være mere som de andre, bare så jeg kunne passe ind hos dem.

Jeg skiller mig ud, og sådan er det bare. Siden barnsben har jeg været vidne til, hvad det har af konsekvenser.

Især dengang min søster ville have en is på havnen, da vi var små.

Naturligvis gik vores far med til det, for han ville gerne forkæle sin lille prinsesse. Og min storebror blev inviteret med, fordi han skulle have lov til at hygge sig lidt, inden han - ifølge vores far - skulle opnå noget stort i livet og dermed ville få travlt. Ja, han fik lov til at slappe af, mens han havde chancen.

Den dag havde mine arme snoet sig om mine ben, der var trykt ind mod mit bryst, så havde jeg gemt mig i hjørnet på mit værelse med en bog i hånden. Hvis jeg læste og kunne bevise, at jeg havde en fremtid, så kunne far begynde at se mig som min storebror. En der fortjente sin is. Sommetider ville lidt vand glide over min kind og ende med at sløre ord på siderne. Sådan var det altid, når jeg var hjemme hos far.

Jeg kommer tilbage til rummet, tilbage til det forunderlige hul i væggen og ruden, som ikke har forandret sig meget. Min dråbe er ikke kommet længere, men de andre er nået en tommelfingers længde længere mod målstregen. Frustration dunker lidt i min hals. Det er som om, mit hjerte sidder fast dér og ikke vil flytte sig på plads.

“Sidste gang talte du kortvarigt om en julefrokost med din familie, som du snart skulle til,” nævner han med blikket på papiret. Han dokumenterer alt, så meget ved jeg. Hver tåre jeg har fældet i tidernes løb, hver sætning han har fundet interessant, hele vores forløb sammen. Altsammen står det på hans papir, der er markeret med farve fra blyanten.

Julefrokosten var et helvede for at sige det pænt. Ikke at jeg havde håbet eller troet, at andet nogensinde ville komme ud af det.

Tidligt på eftermiddagen var jeg mødt op ved min fars hoveddør, klar til at spise lidt mad og flygte hurtigt hjem. Som forventet havde det været min far, eller som jeg kalder ham, Kim, der bød mig indenfor. Han lagde en kniv i hånden på mig og tvang mine fingre til at lukke om skaftet.

“Gå ind og hjælp din søster,” sagde han. Ifølge ham, trængte hun til en pause efter at have stået i køkkenet så længe. Men da jeg kom ud, stod hun midt i en samtale, og alle grøntsagerne på skærebrættet lå urørte. Intet arbejde var gjort.

Straks gik jeg i gang. Mad skulle vi jo have på en dag som den, hvor maden var scentationen. Jeg spurgte ikke om hjælp fra nogen. Nej, så dum var jeg ikke. Det var bedre at

gøre det alene end at spørge nogen, som med sikkerhed ville give mig en blank afvisning. Gæsterne, eller mine slægtninge, forventede et kulinarisk mesterværk på mindre end en time.

Men æggene havde fået for meget, for der var ikke nogen, der ville tage dem af varmen, og jeg var beskæftiget med at tage flute ud af ovnen. Skuffelsen stod klart frem i deres øjne. De var som en flok gribbe, der var blevet lovet en bisonokse, men istedet fik en halvt gennemgnasket papegøje, som havde været på slankekur i et årti og nu kun var skind og ben.

“Har du overvejet et madkursus?” Havde Kims nye kæreste foreslået. Stedmor blev hun aldrig for mig. Jeg opfattede hende ihvertfald ikke som en, men hun havde en måde at vise, hvor meget hun kunne mindede om en. Måske mest om hende fra askepot.

Omkring mig var drengene startet på en række diskussioner om, hvem der havde den fedeste bil og hvem tjente flest penge på deres prestigefulde arbejdspladser.

Kim startede altid den slags samtaler, og de andre hoppede altid med på legen, fordi de så en chance for at pisse territorie af.

Det var patetisk opførsel, som mindede meget om børnehavebørns kamp om, hvems far var den stærkeste.

“Min far er stærkest.”

“Min far kan tæske alle jeres fædre på samme tid.”

Endnu værre var, at dem jeg gennem flere år har siddet til bords med skulle forestille at være voksne mænd.

Jeg havde stukket middagsselskabet en løgn om, at min datter skulle hentes hos hendes far. Og sådan gik det til, at jeg forlod julefrokosten en time før tid. Men det mest skræmmende var, at ingen lagde mærke til, da jeg gik. Min bror ringede et par timer senere og spurgte, hvor jeg blev af.

“Alting gik som det plejer,” svarer jeg Morten. Mine hænder gnider mod hinanden i håb om at opnå opvarmning.

“Og hvordan plejer det at gå?” Morten skubber sine briller en tur op ad den krummede næseryg.

Herrerne ved bordet praler en del. Små pralhalse plejer jeg at kalde dem. Kvinderne er lige sådan, og dog irriterer de mig mere. Nogen gange kan de være decideret ulidelige. Ordsproget “Piger holder sammen” ryger lige ud af vinduet, når jeg er i nærheden. Især den nyeste kvinde i familien er træls på et andet niveau. Det var hun også til julefrokosten.

“Hvordan går det på arbejdet?” spurgte Henriette. Hun havde været gift med min bror i tre år. Det var tre nytårsaftener, tre fødselsdage, og tre julefrokoster. Hver gang stillede hun

det samme spørgsmål. Altid et arbejdsrelateret spørgsmål. Og hver gang hun spurgte, ville hun lade sit fokus glide tilbage til sin forhenværende samtale, som havde hun aldrig stillet spørgsmålet i første omgang.

Lige fra nytårsaften tre år siden, hvor hun blev introduceret for familien, havde det været en gentagelse gennem årene.

“Hvilket arbejde har du?” Henriette havde en sort, knælang kjole på. Eller faktisk var jeg ikke sikker på, om den klassificerede som en kjole eller en trøje. Stoffet var tyndt, og jeg kunne næsten se hendes blege vampyrhud igennem. Nedringet var den også. Hendes barm var tæt på at slippe løs, når hun trak vejret. Og det var ikke det eneste hun afslørede. Hver gang hendes ben krydsede, red kjolen yderligere op ad hendes lår og viste, hvorfor min bror valgte at gifte sig med hende.

Jeg sagde, at jeg til daglig klippede vidunderlige kvinders hår. Eller det var, hvad jeg ville have sagt. For da jeg åbnede munden, vendte hun sig demonstrativt mod samtalen ved siden af hende, så hendes hår fløj i hovedet på mig og ramte mig som en pisk.

“Spaltede spidser,” mumlede jeg for mig selv. Inderst inde håbede jeg, at hun ved sin næste frisørtid fik afbleget sit hår. Så hendes hårfarve kunne matche hendes IQ.

I det mindste fik jeg en form for opmærksomhed den aften. For i modsatte ende af lokalet, så Kim det hele ske.

“Vær nu ikke så sensitiv, Tyksak,” råbte han til mig. Et øjeblik føltes det som om alles opmærksomhed landede på mig.

“Åh, hold da kæft,” svarede min mor tilbage til ham, “Måske skulle du se dig selv i spejlet, før du går rundt og tror, du kan dømme andre på deres krop.” Det var første gang min mor blev inviteret til nogen form for familietamtam siden hendes skilsmisse med Kim. Og jeg havde på fornemmelsen, at det også var sidste.

Den tredje af dråberne på glasset er i fuld fart ned ad. Pulsens under min hud banker som trommer i et orkester.

Regnen stopper. Solen dukker frem fra sit skjul bag skydækket. Et majestætisk sceneri, som udfolder sig for næsen af mig.

Udenfor lyder et smæk fra en bildør. Gennem vinduet ser jeg to personer komme gående. En lille pige med lyst hår og mørke striber magen til mine. Hendes øjne lyser op, da hun spotter mig. Som et lille barn, der ser en slikbutik.

Pigen holder min mor i hånden.

“Din familie?” Morten læner sig fremad i sin stol for at få et bedre blik af dem.

“Ja,” Jeg ser lidt mellem de to kvinder, som begge smiler store tandsmil, “De er min familie.”

Min datter styrter hen mod vinduet, som var alt andet i verden ligegyldigt, for nu har hun fundet mig. Vi er i vores egen lille bobbel bygget af intet andet end kærlighed. Den ældre kvinde, som kigger på mig med en stærk moderlig kærlighed, følger efter den lille. Sådan er min mor; altid tæt på sine elskede. Hvis ikke fysisk, så i hjertet.

Sammen vinker de ind gennem ruden til mig. To generationer, der har mig som bindeled.

Den lille pige bliver ivrig, og lægger sin hånd fladt mod glasvinduet.

Fra min plads i det bløde kan jeg ikke nå hende, så jeg rejser mig og flyver næsten hen over gulvbrædderne.

Kærligheden vi udsender er så kraftfuld, at glaspartiet ryster let, da jeg sætter hånden mod det. Glasset holder os atter adskilt, men det har ingen betydning, for vi kan føle hinanden ligeså tydeligt, som havde det ikke været til stede.

Den sidste dråbe, som ellers har været helt bagud, *min* dråbe, giver et vrik fra sig. Ligesom en pingvin, der vrikker med halepartiet. Og så sætter dråben i bevægelse. Med lidt klodsethed overhaler dråben den første konkurrent og derefter den anden. Tredje vanddråbe splintrer inden mål. Så falder min favorit direkte gennem målstregen og vinder løbet.